

біжить у гори, щоб догонити стадо погнане на пашу, та тут блудить і попадає ся в неволю вовкови. Сей хоче його роздерти, та теля пригадує йому проголошений царем супокій. Вовк запроваджує невольника до своєї печери, та тут на другий день являє ся стадо з псами виручати невольника. Починає ся облога вовчої кріпости. Вовк не боїть ся своїх противників, а тільки боїть ся лиса, і оповідає своїм слугам про свої давнійші пригоди з тим хитрим ворогом. Та от являється лис, у таборі обляжників, викликає вовка з кріпости, сей гине на рогах вола, а невольника, теля випроваджують із печери. В се головне оповідане про теля вставлено оповідане про неприязнь лиса і вовка.

Як уже згадано, підчас облоги вовк оповідає своїм слугам, чому він боїть ся лиса. То раз цар лев був занедужав. Усі звірі зібрали ся до него, тільки лис не прийшов. Уже вовк намовив царя, що лиса треба за се замучити і вбити, коли ось надходить лис і каже, що вилічить хорого царя. У него є мозок індійської риби, ним він натре царські крижі, а тимчасом треба з вовка здерти шкіру і обгорнути нею хорого царя, то його горячка мине ся. Се так і зроблено, лев виздоровів і зробив лиса своїм найстаршим міністром.

Те саме оповідане про хорого льва, якого лис вилічив якимись зіллями і здертою з вовка шкірою, є основою другої латинської поеми, що зложена була у Фляндрії в початку XII віку і має назву „Isengrimmus“ (то таке прозвище вовка). Яких 50 літ пізнійше зложена була третя латинська поема „Reinardus“ (се назва лиса), далеко ширша від по-